

אֲדַנִּי שְׁמֵי תַסְתַּח וְסִי נִגִּיד תְּהִלָּתְךָ

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי
אֲבֹרָהּ אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיּוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקָנָה הַכֹּל
וְזוֹכֵר חֲסָדֵי אֲבוֹת וּמְבִיא גּוֹאֵל לְבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן
שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה •

בשבת שובה אומרים :

זָכַרְנוּ לַיְמֵי מֶלֶךְ קָפַץ בַּיָּמִים. וְכִתְבֵנו בְּסֵפֶר הַחַיִּים לְפָנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים :

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן • בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מַגֵּן
אֲבֹרָהּ :
אַתָּה גְּבוּר לְעוֹלָם אֲדָנִי מַחֲיֶה מֵתִים אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ •

מן שבת בראשית עד סוף אומרים :

מְשִׁיב רוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם

וּבְקִיץ : מוֹרִיד הַטֶּל

מְכַלְכֵל חַיִּים בְּחֶסֶד מַחֲיֶה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֲמוּנָתוֹ לִישְׁבֵי עָפָר • מִי כְמוֹךָ בַעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמָה
לְךָ מֶלֶךְ מַמִּית וּמַחֲיֶה וּמַצְמִית יְשׁוּעָה •

בשבת שובה מִי כְמוֹךָ אֵב הַרְחֵמֵם זוֹכֵר יְצוּרֵי לַחַיִּים בְּרַחֲמִים :

וּנְאֻמָּן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים • בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
מַחֲיֶה הַמֵּתִים :

קדושה בחזרת הש"ץ.

נְקַדֵּשׁ אֶת-שְׁמֶךָ בְּעוֹלָם כְּשֵׁם שְׁמַקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בְּשֵׁמִי מְרוֹם
 כְּפָתוּב עַל-יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל-זֶה וְאָמַר. יי"ה קְדוֹשׁ וְקְדוֹשׁ
 קְדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת מְלֵא כָּל-הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: יי"ה אִזּוּ בְּקוֹל הַעֵשׂ
 גְּדוֹל אֲדִיר וְחֹזֵק מְשִׁמִּיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לַעֲמַת שְׂרָפִים לַעֲמַתָּם
 בְּרוּךְ יֵאמְרוּ: יי"ה בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה מִמְּקוֹמוֹ: יי"ה מִמְּקוֹמֶךָ מִלִּפְנֵי
 תוֹפִיעַ וְתַמְלוּךְ עָלֵינוּ, כִּי מִסְפִּים אֲנַחְנוּ לָךְ: מְתִי תַמְלֶךְ בְּצִיּוֹן,
 בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדֵּל וְתִתְקַדֵּשׁ בְּתוֹךְ
 יְרוּשָׁלַּיִם עִירֶךָ לְדֹר וָדֹר וְלִגְצַח גְּצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאִינָה מִלְכוּתֶךָ
 כְּדָבָר הָאָמַר בְּשִׁירֵי עֹף עַל-יַדֵּי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקָךָ: יי"ה יִמְלֶךְ
 יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

יי"ה לְדֹר וָדֹר נִגִּיד גְּדֻלָּתְךָ וְלִגְצַח גְּצָחִים קְדֻשְׁתְּךָ בְּקַדִּישׁ
 וְשִׁבְחֶךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יִמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד בִּי אֵל מֶלֶךְ גְּדוֹל
 וְקְדוֹשׁ אֲתָה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הָאֵל (בְּשֵׁם טַמְלֶךָ) הַקְדוֹשׁ:

אַתָּה קְדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קְדוֹשׁ וְקְדוּשֵׁים בְּכָל-יּוֹם
 יְהַלְלוּךָ סְלָה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הָאֵל (בְּשֵׁם טוֹבָה טַמְלֶךָ)
 הַקְדוֹשׁ:

יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ כִּי עֶבֶד נֶאֱמָן קָרָאתָ

ישמח משה במתנת חלקו, כי עבד נאמן קראת לו. הנה איתא במסכת שבת
 (דף י', ע"ב): הנותן מתנה לחבירו צריך להודיעו, שנאמר לדעת כי אני ה' מקדשכם
 (שמות ל"א, י"ב). תניא נמי הכי, לדעת כי אני ה' מקדשכם, אמר לו הקב"ה למשה:
 מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליחנה לישראל. לך והודיעם.
 צריך באור למה חשש אולי לא ירצו לקבל את המתנה, משום שנאמר (משלי ט"ו,
 כ"ז) שונא מתנות יחיה. ועיין ברש"י שם ד"ה צריך להודיעו, שכתב וז"ל: מתן
 פלוני אתן לך וכו', וכן אם נתנה בביתו שלא מידיעתו צריך להודיעו שמידו באה
 לו שמתוך כך יהא אוהבו, עכ"ל. ועל דבריו קשה גם כן, מה איכפת לנו בטובה

קצה

שחרית לשבת

לוי. כָּלִיל תִּפְאֶרֶת בְּרָאשׁוֹ נָתַתָּ (לו). בְּעֶמְדוֹ לְפָנֶיךָ עַל
הַר־סִינַי. וְשָׁנֵי לַחַת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ. וְכָתוּב

הנותן, אם הנותן עצמו אינו חושש לזה? אך נראה ליישב על פי מה דאיתא בחו"מ
סימן קע"א, סימן י': "אם אין בו דין חלוקה, ואמר האחד נעשה שני חלקים, אחד
שיהא בו כשעור ואחד קטן ואני אטול הקטן ואתה טול הגדול ותן לי דמים ששזה
יותר הגדול, אינו יכול לכופו, ואפילו אם אמר לו טול אחת הגדול במתנה, יכול
הלה לומר אין רצוני לקבל מתנה, ויש חולקין בזה". וכתב הסמ"ע שם (ס"ק כ"ד):
"איני רוצה לקבל מתנה, משום דכתיב (משלי ט"ו, כ"ו) שונא מתנות יחיה.
והחולקין בזה דכתב, רצונו לומר דחולקים במתנה לחוד וסבירא להו דבהא דחבירו
נותן לו לטובת עצמו דניחא ליה בחלוקה על זה לא קאי הקרא". הילכך לדעת
החולקין יכול לכופו לקבל בכגון זה. ולכן בצדקה דיותר ממה שבעל הבית עושה
עם העני, העני עושה עם בעל הבית, אין צריך להודיעו. ועיין שם בתוס' (ד"ה
הנותן מתנה לחבירו צריך להודיעו). לכן אומרים כי עבד נאמן קראת לו והרי
הוא עבד השי"ת ויש להשי"ת טובת הנאה מזה שיהא עבדו אוהבו ביותר, לכן
אין שייך אצל משה לסרב המתנה משום שונא מתנות יחיה. ואף אצל ישראל
מכיון שע"י המתנה תגדל אהבתם לה' וא"כ אף בהם לא שייך שונא מתנות יחיה.
צריך לחשוש שהמקבל לא יקבל משום שונא מתנות יחיה.

יסופר שהגאון ר' יצחק אלחנן ספקטור, פגע באיש אחד נגיד מאוהביו בשבת
כשהוא מחזיק סיגריה בידו. כשראה אותו איש את הגאון, טמן מיד את הסיגריה
בכיסו. אבל לא הועיל לו, כי הגאון כבר ראה את הסיגריה בידו קודם לכן. אמר לו
הגאון "גוט שבת" והשיב לו האיש "גוט שבת". אמר לו הגאון: מובטחני כך
שתאריך ימים. שאל אותו האיש את הגאון: מה יום מיומיים כי תברכני? השיב
לו הגאון: שנינו. "א"ל הקב"ה למשה: מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה
ואני מבקש ליתנה לישראל". משמע מכאן שהשבת בגדר מתנה היא לישראל, וכתב
(משלי ט"ו, כ"ו) "שונא מתנות יחיה". מכיון שאתם שונאים מתנות, מובטחני בכך
שתאריכו ימים. נתן לו הגביר תודה על מוסרו הנאה שאמר לו על דרך החידוד.
ודברי חכמים בנחת בשמעם.

כליל תפארת בראשו נתת לו. בשערי תפלה (סימן ר"ט) איתא, שיש למחוק
תיבת "לו", משום שנראית ככפל לשון. ובאמת יפה כתבו אלו שגורסים תיבת "לוי",
כי מתנה גדולה היא למשה, כי נתן במתנה לצורך ראשו.
ושני לחות אבנים הוריד בידו. יש מי שהוא בר מזל בתורה ויש שהוא בר מזל

בָּהֶם שְׁמִירַת שַׁבָּת. וְכֵן כָּתוּב בְּתוֹרָתְךָ:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת
לְדַרְתָּם בְּרִית־עוֹלָם: בְּיַגִּי וּבֵינִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא
לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפַּשׁ:

וְלֹא נָתַתּוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְגוֹיֵי הָאָרְצוֹת. וְלֹא
הִנְחַלְתּוּ מַלְכֵנוּ לְעוֹבְדֵי פְסִילִים. וְגַם בְּמִנוּחַתּוֹ לֹא

בעושר. שמעתי מפי הגאון ר' יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל שאמר, לו הייתי בר מזל בכסף כמו שהנני בר מזל ברבנות אוי הייתי עשיר כמו רוטשילד, כי תמיד מגעוריו עלה מעלה מעלה עד אשר הגיע לכסא הרבנות בקאוונא. כדי לבאר את הדבר, אביא סיפור נאה. פעם אחת היו שני אבלים ר"ל, אשר כל אחד מהם רצה לעבור לפני התיבה לעילוי נשמת קרובו. האחד היה איש חסיד ועני, והשני היה עשיר. במקום לא היה אלא מגין אחד והיו נוהגים להטיל גורל מי יתפלל לפני התיבה, ותמיד זכה העני והוא עבר לפני התיבה. פעם אחת אמר העשיר לעני, בוא ונפיל גורל על עשרה רובל כסף ומי שיוזכה בגורל יזכה בעשרה רובל כסף, והפילו גורל. והנה בפעם הזאת זכה העשיר בגודל. ויהיה הדבר לפלא בעיני כולם. פתח העשיר והסביר להם: אם מטילים הגורל מי יעבור לפני התיבה העני הוא הזוכה, אבל אם הדבר נוגע לכסף אני הוא הזוכה, כי מזלי בכסף גדול מזה של העני. וזהו מה שאמרו בני ישראל (שמות ל"ב, א') כי זה משה האיש וכו' לא ידענו מה היה לו. על דרך הצחות יש לפרש שכוונתם הייתה לומר שבאמת לא היה לו מאומה, והוא בר מזל רק בתורה, וחפצו למצוא להם מנהיג עשיר בכסף וזהב ועל כן עשו להם עגל זהב. לכן אמר לו השי"ת למשה (שמות ל"ד, א') פסל לך שני לוחות אבנים, פסלתן שלך, ומזה נתעשר, כדאיחא בנדרים (ל"ח, א'). נמצא שע"י שהוריד שני לוחות אבנים נעשה גם בר מזל בעיני עושר.

וגם במנוחתו לא ישכנו ערלים. בויעתר יצחק (סי' שיי"ט) הקשה, הלא במלת ערל נכללו גם ערלי ישראל, כגון ערל שמתו אחיו מחמת מילה, ועדיין המה חייבים בשמירת שבת? אבל באמת כל מקום במקרא ובמשנה שמוזכר ערל הכוונה על ערלי עכו"ם, כמו דאיחא במשנה במסכת נדרים (ל"א, ע"ב): קונם שאני נהנה לערלים, מותר בערלי ישראל ואסור במולי אומות העולם וכו' שאין הערלה קרויה

שחרית לשבת

קצו

יִשְׁכְּנוּ עַרְלִים. כִּי לְיִשְׂרָאֵל עִמָּךְ נָתַתּוּ בְּאֶהְבָּה.
לְזָרַע יַעֲקֹב אֲשֶׁר בָּם בְּחֶרֶת. עִם מְקַדְּשֵׁי שְׂבִיעֵי
כָּלֶם יִשְׁבְּעוּ וַיִּתְעַנְּגוּ מִטוֹבָךְ. וּבְשִׂבְעֵי רְצִיתָ בּוֹ
וְקִדְשָׁתוּ חֻמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זָכַר לְמַעֲשֵׂה
בְּרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. רְצֵה בְּמִנוּחָתְנוּ, קִדְשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ, שְׂבַעֲנוּ מִטוֹבָךְ
וְשִׂמְחָנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת,
וְהִנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאֶהְבָּה וּבְרִצּוֹן שֶׁבֶת קִדְשֶׁךָ,
וַיְנַחֲחוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה,
מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

רְצֵה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם.
וְהִשָּׁב אֶת־הָעֲבוּדָה לְדָבִיר בִּיתְךָ, וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל.
וּתְפִלָּתָם בְּאֶהְבָּה תִקְבַּל בְּרִצּוֹן, וְתֵהִי לְרִצּוֹן תָּמִיד
עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ.

אלא לשום גוים, שנאמר (ירמיה ט', כ"ה) כי כל הגוים ערלים וכל בית ישראל ערלי לב. ועיין בחוס' עבודה זרה (דף כ"ז, ע"א ד"ה אלמלא), אף על גב דמהילי כמאן דלא מהילי דמי.

וגם במנוחתו לא ישכנו ערלים. ויש גורסים לא ישכנו רשעים, ולא הזכירו הטעם. עוד גראה לבאר, שכאשר יהודי סוגר חנותו ביום השבת ואינו רואה שום קונה בא לחנותו, אזי יגוח בשבת וישבע עונג שבת, שהרי לא הפסיד כלום. אבל אם אחד החזיק חנות אצל חנותו ורואה שהקונים שלו באים וקונים בחנות השניה אשר היא פתוחה בשבת, השבת עליו למשא. לכן אומרים וגם במנוחתו לא ישכנו ערלים, כלומר שלא יהיו ערלים שוכנים ולא יפריעו את מנוחתו ואז יהא לו עונג שבת במלואו.

בראש-חדש ובמועד אומרים:

אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו. יעלה ויבא ויגיע וינצח וינצח וינצח וישמע וישקד ויזכר זכרוננו ויפקדוננו ויזכרון אבותינו. וזכרון קשים בן-דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון קל-עמך בית ישראל לקנייך. לפליטה לטובה לחן ולחסד ולרחמים לטובים ולשלום ביום ליהי ראש חודש סיון סג המצות לטובות סג הסכות טזה. זכרנו יהנה אלהינו בו לטובה ויפקדנו בו לברכה והושיענו בו לטובים. ובדבר ישועה ורחמים חוס וטננו ורחם עלינו והושיענו. כי אליך עינינו. כי אל מלך טנון ורחום אתה:

וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבֶךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן
כשיגיע שליח צבור למודים
שוחים עמו הצבור ואומרים:

מודים אנחנו לך שאמרת
הוא יהנה אלהינו ואלהי
אבותינו אלהי קל-בשר
יוצרנו יוצר קראשית ברכות
והודאות לשמך סגדול
וסגדוש על שהחייטנו
וקיימתנו בן חיינו והקיימנו
וסאסוף גליומינו למצרות
קדשך לשמר זמריך ולעשות
רצונך ולעבדך בלבב שלם
על שאנחנו מודים לך.
ברוך אל שהודאות:

מודים אנחנו לך שאמרת הוא
יהנה אלהינו ואלהי אבותינו
לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו
אתה הוא לדור ודור. בודה לך
ונספר תהלתך על-חיינו המסורים
בך ועל-נשמותינו הפקודות לך
ועל-נסיך שבכל-יום עמנו ועל-
גפלאותיך וטובותיך שבכל-עת.
ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא-
כלו רחמיך והמרחם כי לא-תמו
חסדיך מעולם קוינו לך:

בחנוכה ובטורים אומרים:

על הנסים ועל השרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל המלחמות שעשית
לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

שחרית לשבת

קצט

לתנוכה :

לאורים :

בימי מתתיהו בן יוחנן פהו גדול חשמוני
 ובניו. קשעמנה מלכות וזו קרשעה על עמה
 ישראל להשפיתם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך.
 ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם.
 רבת את-ריבם ונתת את-דינם נקמת את-נקמתם
 ספרת גבורים ביד סלשים ורבים ביד מעטים
 וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים
 ביד עוסקי תורתך. ולך עשית שם גדול וקדוש
 בעולמך ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקו
 פתיום מזה. ואחר כן באו בגיה לדביר ביתך
 וסנו את-היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו גרות
 בספרות קדשך וקדעו שמונת ימי תגכה אלו
 להודות ולסגל לשמך הגדול:

בימי מרדכי ואסתר
 בשושן הבירה קשעמד
 עליהם המן הרשע. בקש
 להשמיד להרג ולאבד את
 כלי-היהודים מנער ועד-זקן
 טף ונשים ביום אחד
 בשלושה עשר לחדש שבט-
 עשר הוא חדש אדר ושללם
 לבו. ואתה ברחמיך הרבים
 הפרת את-צמחו וקלקלת את
 מחשבתו ותשבות לו גמולו
 בראשו ותלו אתו ואת-בניו
 על העץ:

ועל-בלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:

בשנה טובה אורים: וקחוב לטנים טובים פל-בני בריטה:

וכל הנתיים יודיה סלה ויהללו את-שמך באמת האל ישועתנו

ועזרתנו סלה. ברוך אתה יהוה, הטוב שמך ורך נאה להודות:

ברכת כהנים:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתהא סברכה הזאת
 (לכהנים שצויתנו) (לקהל שצוית) לברוך את עמך ישראל: ברכה שלמה ולא יהיה
 בה שום מקשול ועון. מעתה ועד עולם:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו בקדשתו
 של אהרן וצננו לברך את עמו ישראל באהבה:

יְבָרְכֶךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְהוָה וּפָנָיו אֵלֶיךָ
 וַיַּחַבְדֶּךָ: יִשָּׂא יְהוָה וּפָנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:

כהנים: רבנו של עולם עשינו מה-שגורת עלינו, אף אתה עשה עמנו קמה
 שהקטחטנו. השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את ישראל ואת
 סאדמה אשר נתת לנו. באשר נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב ודבש:
 צבור: אדיר במרום שוכן בגבורה. אתה שלום ושמך שלום. יהי רצון
 מלפניך שששים עלינו ועל כל עמך בית ישראל: סיים וברכה למשמרת שלום:

שחרית לשבת

כשאין שם כהן אומר הש"ץ:

לש"ץ: אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. בְּרַבְּנוּ בְּבִרְכָה תִּמְשַׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה תִּקְרָא
 עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ הַקָּמוּרָה מִפִּי אֶהְרֹן וּבְנָיו כְּהֹנִים עִם קְדוּשָׁה קְאָמוּר:
 לצד החיכל לצד ימינו לצד החיכל לצד שמאלו
יְבָרְכֶךָ יְהוָה וְיִשְׁמְרֶךָ: יֵאָר יְהוָה | פְּנֵינוּ אֱלֹהֵיךָ וַיַּחֲנֹךְ:
 לצד החיכל לצד ימינו לצד שמאלו ימינו
יֵשָׂא יְהוָה | פְּנֵינוּ אֱלֹהֵיךָ וַיֵּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:

שֵׁים שְׁלוֹם, טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וְחֶסֶד וּרְחֻמִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־
 יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. בְּרַבְּנוּ אָבִינוּ בְּלִבּוֹ קְאָחֵד בְּאוֹר פְּנֵיךָ. כִּי בְּאוֹר
 פְּנֵיךָ נִמְטָ לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וַיְצַדֵּקָה
 וּבְרָכָה וּרְחֻמִּים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
 יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עַת וּבְכָל־שָׁעָה בְּשְׁלוֹמְךָ.

בש"ת: בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשְׁלוֹם וּפְרָנְסָה טוֹבָה נִזְכָּר וְנִקְחָב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ
 וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וְשְׁלוֹם.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְּבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם:

אֱלֹהֵי. נִצַּר לְשׁוֹנֵי מַרְעַ וְשִׁסְתֵי מַדְבַּר מַרְפָּה, וְלִמְלַלֵי נִפְשֵי חַדוּם וְנִפְשֵי
 בְּעֶסֶר לְכָל תְּהִיָּה: פֶּתַח לְבִי בַתּוֹרָתְךָ וּבִמְצוּתֶיךָ תִּרְדּוּף נִפְשֵי. וְכָל חַחוּשְׁבִים עַל־י
 רָעָה מִהֲרָה תִּסַּר עֲצָתְךָ וְלִקְלַל מִחֲשַׁבְתְּךָ. עֲשֵׂה לִמְצוֹן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לִמְצוֹן יְמִינֶךָ.
 עֲשֵׂה לִמְצוֹן קְדֻשָׁתְךָ. עֲשֵׂה לִמְצוֹן תּוֹרָתְךָ. לִמְצוֹן יִתְצַוֵּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ
 וְעַגְנֵי: יְחִי לְרַצוֹן אֲמֵרֵי־פִי וְהִגִּידוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי: עֲשֵׂה שְׁלוֹם
 בְּמִרוּמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרוּ אָמֵן:
 יְחִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֵׁיבִנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ וְחוּ סִלְּקֵנוּ בַתּוֹרָתְךָ: וְשֵׁם נִצְבָּדְךָ בִּירְאָה בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קַדְמָנוּת
 וְעֲרָבָה לִיהוָה מִנְּסֹת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קַדְמָנוּת:

הש"ץ חונן התפלה בקול רם ואומר אחריה קריש שלם. לעיל עמי צה.
 עם סתיחת ארון הקודש לפני קריאת התורה אומרים פסוקים אלה:
אֵין־בְּמִוֶּךָ בְּאֱלֹהִים אֱלֹהֵי, וְאֵין בְּמַעֲשֵׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֲלָמִים וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר נֹדֵד: יְהוָה מֶלֶךְ, יְהוָה מֶלֶךְ,
יְהוָה יְמֶלֶךְ לְעֹלָם נֶעַד: יְהוָה עוֹ לְעַמּוֹ יְחֵן, יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
בְּשְׁלוֹם: